

5. knjiga je Naš cesar. Spomenica ob 50-letnici njegove vlade. Spisal Jožef A pi h.

No, hvala Bogu, vsled cesarjevega jubileja smo dobili Slovenci letos celo literaturo o samem našem cesarji in njegovi vladi. Sedaj se nam ne bode moglo več očitati, da obstoja naše slovstvo iz samih katekizmov in molitvenikov; vsakemu takemu klevetniku lahko pokažemo še slovstvo o letošnjem jubileju! Menim, da je enih in drugih knjig več nego dovolj, saj je naša Slovenija kar preplavljena s temi knjigami. In potem naj ne vzkipi naše ljudstvo, ko se kdo dotakne cesarske hiše, ko se naši pisatelji, učitelji in duhovniki tako ogrevajo in navdušujejo zanjo!?

Kakor vsako leto je izdala tudi letos družba svoj Koledar za navadno leto 1899.

Doma.

Jesenska setev zelja. Dobro je sejati zelje v jeseni, meseca septembra. Mlade rastline treba presajati še jeseni, in sicer tako globoko, da je srčina še do polovice sè zemljo pokrita. Spomladi se začenja zelje kmalo lepo razvijati in rasti, a o kresu imamo že lepe zeljnate glave.

Da krompir pozimi v kleti ne segnije, treba ga je večkrat prebrati in gnilega odstraniti. Prav tako treba odluščiti vse poganjke. Spravlja naj se pa krompir na kupih, najbolje na lesah, koje so podprte z opeko, da more zrak pod-nj. Pri lepem, suhem in ne premrzlem vremenu treba klet dobro prezračiti in presušiti.

Listnica uredništva. D. Struger. Tudi danes Vam ne morem odgovoriti, kakor sem nameravala. Hotela sem namreč prevesti iz francoskega lep spis o dekadenci o priliki smrti Mallarme a, o katerem je spominjal tudi naš sotrudnik Gorjančev, toda Slovenkine sotrudnice so bile tako pridne, da so zložile to številko z mnogimi važnimi spisi, posebno o »Ženskem vprašanji«, da še ti ne morejo vsi v list. Naša »Slovenka« je tudi prinesla iz češčine nekaj dekadence, da bi ne bila ta oblika popolnoma neznana. V kateri prihodnjih številkih prinesem v prevodu ves spis, že danes Vam citiram le-to:

». . . Tako je n. pr. jako zabavno in celó filozofično videti, kako sedaj tuja slovstva osobito nemška in skandinavska (za Slovence seveda ne vedó) vporabljajo in izpolnujejo »les arrangements, les recontres de tous«, drznosti vsake vrste, koje so naši dekadentje pred petnajstimi leti metali križem v svojih spisih. Ali oni delajo vse to, kakor vsako stvar z veliko resnostjo in z nekako težkočo. Tako dajajo oni veliko temu, kar so naši razkosni, neprevidni in treba je reči tudi nevedni dekadentje le načrtali — abocirali. Smejati se moramo često, smejati mi, ki smo gledali to gibanje celó od blizo in ki vidimo sedaj, da se aplavdirajo ideje in formule, kojim se je pri nas žvižgalo . . .«

Dekadenc a, dási je za Slovence nekaj novega, ni imela vspeha nikjer, v Francozih pa je kar celó izginila iz pozorišča, zakaj bi jo torej uvajali v naše slovstvo, ko nima obstanka? Isti francozki pisatelj piše dalje: »Mladi, vneti in odkriti literatje in umetniki ne le da niso Mallarme-a občudovali ali se ž njim strinjali, protestovali so možko proti pisatelju Mallarme-u, dasi so hlega in prijetnega moža. In Mallarme je bil kralj dekadentov.